

08-11-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ প্ৰকৃত দীপাৱলী নতুন দুনিয়াত হ'ব, সেয়েহে এই পুৰণি দুনিয়াৰ মিছা উৎসৱ
আদি চোৱাৰ ইচ্ছা তোমালোকৰ থাকিব নোৱাৰে"**

*প্ৰশ্ন :- তোমালোক হ'লী-হংস (পৰিত্ৰ-হংস) হোৱা, তোমালোকৰ কৰ্তব্য কি?

*উত্তৰ :- আমাৰ মুখ্য কৰ্তব্য হৈছে এজন পিতাৰ স্মৃতিত থকা আৰু সকলোৰে বুদ্ধিযোগ এজন পিতাৰ সৈতে যুক্ত কৰা। আমি পৰিত্ৰ হৈ সকলোকে পৰিত্ৰ কৰি তোলা। আমি মনুষ্যক দেৱতা কৰি তোলাৰ কৰ্তব্যত সদায় তৎপৰ হৈ থাকিব লাগে। সকলোকে দুখৰ পৰা লিবাৰেট (মুক্ত) কৰি, গাইড (পথ-প্ৰদৰ্শক) হৈ মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে।

*গীত :- তোমাক পাই আমি দুনিয়া পাই গ'লো.....(তুমহে পা কে হমনে জঁহা পা লিয়া.....)

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে। সন্তানসকলে কয় আমি স্বৰ্গৰ ৰাজ্যৰ উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰোঁ। তাক কোনেও কেতিয়াও জ্বলাব নোৱাৰে, কোনেও কাঢ়ি নিব নোৱাৰে, সেই উত্তৰাধিকাৰ আমাৰ পৰা কোনেও জিনিব নোৱাৰে। আত্মাই পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পায় আৰু এনে পিতাক যথাযথ মাতা-পিতা বুলিও কোৱা হয়। মাতা-পিতাক চিনি পোৱাজনহে এই সংস্থালৈ আহিব পাৰে। পিতায়ো কয় মই সন্তানসকলৰ আগত প্ৰত্যক্ষ হৈ পঢ়ুৱাওঁ, ৰাজযোগ শিকাওঁ। সন্তানসকল আহি বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাক আপোন কৰি লয়, জীৱন্তে। ধৰ্মৰ সন্তান জীৱন্তে গ্ৰহণ কৰা হয়। আপুনি আমাৰ, আমি আপোনাৰ। তোমালোক মোৰ কিয় হৈছা? (তোমালোকে) কোৱা - বাবা, আপোনাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ আমি আপোনাৰ হৈছোঁ। অচ্ছা সন্তানসকল, এনেকুৱা পিতাক কেতিয়াও পৰিত্যাগ নকৰিবা। নহ'লে ফলাফল কি হ'ব? স্বৰ্গৰ ৰাজ্যৰ সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ তোমালোকে পাব নোৱাৰিবা। বাবা-মম্মা মহাৰজা-মহাৰাণী হয়গৈ নহয় জানো, গতিকে পুৰুষাৰ্থ কৰি ইমানখিনি উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগিব। কিন্তু, সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰি কৰি পৰিত্যাগো কৰি দিয়ে। তাৰ পিছত গৈ বিকাৰত আৱদ্ধ হয়গৈ বা হেলত (নৰকত) পৰেগৈ। নৰকক হেল আৰু স্বৰ্গক হেভেন বুলি কোৱা হয়। কোৱা হয় আমি সদায় স্বৰ্গৰ মালিক হোৱাৰ বাবে পিতাক নিজৰ কৰি লওঁ, কাৰণ আমি এতিয়া নৰকত আছোঁ। হেভেনলি গড্-ফাদাৰ (স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতা), যি স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয়, তেওঁ যেতিয়ালৈকে নাহে তেতিয়ালৈকে কোনেও স্বৰ্গলৈ যাব নোৱাৰে। তেওঁৰ নামেই হৈছে হেভেনলি গড্-ফাদাৰ। এয়াও তোমালোকে এতিয়া গম পোৱা। পিতাই কৈ আছে - সন্তানসকল, তোমালোকে বুজি পোৱা, নিঃসন্দেহে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰিবলৈ আমি পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছোঁ, হুবহু 5 হাজাৰ বছৰৰ আগৰ দৰে। কিন্তু তথাপিও আগবাঢ়ি গৈ থাকোতে মায়াৰ ধুমুহাই একেবাৰে বৰবাদ কৰি দিয়ে। তাৰ পিছত পঢ়া এৰি দিয়ে, যেন মৰি গ'ল। ঈশ্বৰৰ হৈ যদি আকৌ হাত এৰি দিয়ে তেন্তে নতুন দুনিয়াৰ পৰা মৰি পুৰণি দুনিয়ালৈ গুছি যায়। হেভেনলি গড্ফাদাৰেহে নৰকৰ দুখৰ পৰা লিবাৰেট (মুক্ত) কৰি গাইড হৈ চুইট চাইলেঞ্চ হোমলৈ (পৰমধামলৈ) লৈ যায়, য'ৰ পৰা আমি আত্মাসকল আহিছোঁ। পুনৰায় চুইট হেভেনৰ ৰাজ্য দিয়ে। পিতাই দুটা বস্তু দিবলৈ আহে - গতি আৰু সংগতি। সত্যযুগ হৈছে সুখধাম, কলিযুগ হৈছে দুখধাম আৰু য'ৰপৰা আমি আত্মাসকল আহোঁ সেয়া হৈছে শান্তিধাম। এই পিতা হৈছেই শান্তদাতা, সুখদাতা ফ'ৰ ফিউচাৰ (ভৱিষ্যতৰ বাবে)। এই অশান্ত দেশৰ পৰা প্ৰথমতে শান্তিৰ দেশলৈ যাম। তাক চুইট চাইলেঞ্চ

হোম বুলি কোৱা হয়, আমি তাতেই থাকো। এই আত্মাই কয় যে আমাৰ চুইট হোম হৈছে সেইখন আকৌ আমি এই সময়ত যি নলেজ (জ্ঞান) লৈছো, তাৰ দ্বাৰা আমি স্বৰ্গৰ ৰাজধানী পাম। পিতাৰ নামেই হৈছে হেভেনলি গড ফাদাৰ, লিবাৰেটৰ (মুক্তিদাতা), গাইড (পথপ্ৰদৰ্শক), নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ), ৱিছফুল (দয়াশীল), জ্ঞানৰ সাগৰ। তেওঁ দয়াৰ সাগৰো হয়। সকলোকে দয়া কৰে। তত্বকো দয়া কৰে। সকলোৱে দুখৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পায়। দুখতো জানোৱাৰ আদি সকলোৰে থাকে। কাৰোবাক মাৰিলে দুখ নহ'ব জানো। পিতাই কয় কেৱল মনুষ্য মাত্ৰই নহয়, সকলোকে দুখৰ পৰা মুক্ত কৰো। কিন্তু জানোৱাৰ বিলাককতো লৈ নাযাওঁ। এয়া মনুষ্যৰহে কথা। এনেকুৱা বেহদৰ পিতা এজনেই, বাকীতো সকলোৱে দুৰ্গতিলৈ লৈ যায়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা বেহদৰ পিতাইহে স্বৰ্গ বা মুক্তিধামৰ উপহাৰ দিব। উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে নহয় জানো। উচ্চৰো উচ্চ এজনেই পিতা। সকলো ভক্তই সেই ভগৱানকেই স্মৰণ কৰে। খ্ৰীষ্টানসকলেও গডক স্মৰণ কৰে। হেভেনলি গডফাদাৰ হৈছে শিৱ। তেৱেঁই নলেজফুল, ৱিছফুল। ইয়াৰ অৰ্থও তোমালোক সন্তানসকলেও জানা। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসাৰে আছে। কোনোবাতো একেবাৰে এনেকুৱাও আছে যাক যিমানেই জ্ঞানৰ শৃংগাৰ নকৰা, তথাপিহে বিকাৰত অধঃপতিত হ'ব, লেতেৰা দুনিয়া চাব।

অনেক সন্তানে দীপমালা চাবলৈ যায়। বাস্তৱত আমাৰ সন্তানসকলে এই মিছা দীপমালা চাব নোৱাৰে। কিন্তু জ্ঞান নাথাকিলে ইচ্ছা হ'ব। তোমালোকৰ দেৱালীতো সত্যযুগত হয়, যেতিয়া তোমালোক পৱিত্ৰ হৈ যোৱা। তোমালোক সন্তানসকলে বুজাব লাগে যে পিতা আহেই চুইট হোম বা চুইট হেভেনলৈ লৈ যাবলৈ। যিয়ে ভালদৰে পঢ়িব, ধাৰণা কৰিব, তেৱেঁই স্বৰ্গৰ ৰাজধানীলৈ আহিব। কিন্তু ভাগ্যও লাগিব, নহয় জানো। শ্ৰীমত অনুসৰি নচলিলে শ্ৰেষ্ঠ হ'ব নোৱাৰিব। এয়া হৈছে শ্ৰী শিৱ ভগৱানুবাচ। যেতিয়ালৈকে মনুষ্যই পিতাৰ পৰিচয় নাপায়, তেতিয়ালৈ ভক্তি কৰি থাকিব। যেতিয়া নিশ্চয় সুদৃঢ় হৈ যাব তেতিয়া ভক্তি আপোনাআপুনি এৰিব। তোমালোক হৈছা হ'লীনেচ। গড ফাদাৰৰ ডাইৰেক্শন (নিৰ্দেশনা) অনুসৰি সকলোকে পৱিত্ৰ কৰি তোলা। তেওঁলোকতো কেৱল হিন্দু বা মুছলমানসকলক খ্ৰীষ্টিয়ানলৈ ধৰ্মান্তৰিত কৰিব। তোমালোকেতো আসুৰিক মনুষ্যক পৱিত্ৰ কৰি তোলা। যেতিয়া পৱিত্ৰ হ'ব তেতিয়াহে হেভেন বা চুইট হোমলৈ যাব পাৰিব। “নান্ বাত্ ওৱান” (অন্য কোনো নহয়, কেৱল এজন), তোমালোকে এজন পিতাৰ বাহিৰে অন্য কাকো স্মৰণ নকৰা। এজন পিতাৰ পৰাহে উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যাব গতিকে নিশ্চয় সেই এজন পিতাকেই স্মৰণ কৰিম। তোমালোক পৱিত্ৰ হৈ আনকো পৱিত্ৰ কৰি তোলাত সহায় কৰা। সেই নানসকলে (খ্ৰীষ্টান ভগ্নী) সকলে কাকো পৱিত্ৰ কৰি নোতোলে বা নিজৰ দৰে নান কৰিও নোতোলে। কেৱল হিন্দুৰ পৰা খ্ৰীষ্টিয়ানলৈ ধৰ্মান্তৰিত কৰে। তোমালোক হ'লী নানসকলে পৱিত্ৰও কৰি তোলা আৰু সকলো আত্মাৰ এজন গড ফাদাৰৰ লগত বুদ্ধিযোগ সংযুক্তও কৰা। গীতাতো আছে নহয় – দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰি নিজকে আত্মা বুলি বুজি এজন পিতাক স্মৰণ কৰা। জ্ঞান ধাৰণ কৰিলেহে ৰাজ্য পাব পাৰিবা। পিতাৰ স্মৰণৰ দ্বাৰাহে এভাৰহেল্ডি (সৰ্বদা স্বাস্থ্যবান) আৰু নলেজৰ দ্বাৰা এভাৰহেল্ডি (সৰ্বদা সমৃদ্ধিশালী) হ'বগৈ। পিতাতো হৈছেই জ্ঞানৰ সাগৰ। সকলো বেদ-শাস্ত্ৰৰ সাৰ শুনায়। ব্ৰহ্মাৰ হাতত শাস্ত্ৰ দেখুওৱা হয়। গতিকে এওঁ হৈছে ব্ৰহ্মা। শিৱবাবাই এওঁৰ দ্বাৰা সকলো বেদ-শাস্ত্ৰৰ সাৰ শুনায়। তেওঁ হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। এওঁৰ দ্বাৰা তোমালোকে নলেজ প্ৰাপ্ত কৰি থাকা। তোমালোকৰ দ্বাৰা আকৌ অন্যই প্ৰাপ্ত কৰি থাকে।

কিছুমান সন্তানে কয় – বাবা, আমি এই আত্মিক হস্পিতাল খুলিছো, য'ত ৰোগী মনুষ্য আহি নিৰোগী হ'ব আৰু স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'ব, নিজৰ জীৱন সফল কৰিব, অপাৰ সুখ পাব। তেন্তে এওঁলোক সকলোৰে আশীৰ্বাদ নিশ্চয় তেওঁ পাব। বাবাই সেইদিনাও বুজাইছিল যে গীতা, ভাগৱত, বেদ, উপনিষদ আদি যি সকলো ভাৰতৰ শাস্ত্ৰ আছে, এই শাস্ত্ৰ

অধ্যয়ন কৰা, যজ্ঞ, তপ, ব্ৰত, নিয়ম, তীৰ্থ আদি কৰা এই সকলো হৈছে ভক্তি মার্গৰ সামগ্ৰী ৰূপী চাঁচ (মাখনবিহীন গাখীৰ)। কেৱল এক শ্ৰীমত ভগৱত গীতাৰ ভগৱানৰ দ্বাৰাহে ভাৰতে মাখন পায়। শ্ৰীমত ভগৱত গীতাকো খণ্ডিত কৰা হৈছে, য'ত জ্ঞানসাগৰ পতিত-পাৱন, নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰিৱৰ্তে শ্ৰীকৃষ্ণৰ নাম দি চাঁচ কৰি পেলাইছে। এটাই কিমান ডাঙৰ ভুল। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক জ্ঞানসাগৰ পিতাই ডাইৰেষ্ট (পোনপটীয়াকৈ) জ্ঞান দি আছে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে এই সৃষ্টিচক্ৰ কেনেদৰে ঘূৰে, এই সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষৰ বৃদ্ধি কেনেকৈ হয়? তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হৈছা শিৰৰ টিকনি, শিৱবাবা হৈছে ব্ৰাহ্মণসকলৰ পিতা। আকৌ ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ হ'বগৈ। এয়াতো হ'লগৈ বাজেলি (কলাবাজি খেল)। ইয়াক ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ বুলি কোৱা হয়। বেদ-সম্মিলন কৰোঁতাসকলকো তোমালোকে বুজাব পাৰা। ভক্তি হৈছে চাঁচ আৰু জ্ঞান হৈছে মাখন যাৰ দ্বাৰা মুক্তি-জীৱনমুক্তি পোৱা যায়। এতিয়া যদি তোমালোকে বিস্তাৰিত ভাৱে জ্ঞান বুজিব খোজা তেন্তে ধৈৰ্য্য সহকাৰে শুনা। ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলে তোমালোকক বুজাব পাৰে। শাস্ত্ৰতো লিখা আছে ভীষ্ম পিতামহ, অশ্বস্থামা আদিকো অন্তিমত এই সন্তানসকলেই জ্ঞান দিছিল। শেষলৈ এই সকলোৱে বুজি পাব যে এওঁলোকেতো ঠিকেই কয়, শেষলৈ নিশ্চয় আহিব। তোমালোকে প্ৰদৰ্শনী কৰা, কিমান হাজাৰ মনুষ্য আছে, কিন্তু সকলোৱে জানো নিশ্চয়-বুদ্ধিৰ হৈ যায়! কৌটিৰ ভিতৰত কোনোবাহে ওলায় যিয়ে ভালদৰে বুজি নিশ্চয় কৰে। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা ভাগ্যৱান তৰাসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (১) পৱিত্ৰ হৈ নিজৰ সমান পৱিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে। এজন পিতাৰ বাহিৰে আন কাকোৱেই স্মৰণ কৰিব নালাগে।
- (২) অনেক আত্মাৰ আশীৰ্বাদ ল'বৰ বাবে আত্মিক হস্পিতাল খুলিব লাগে। সকলোকে গতি-সংগতিৰ মার্গ দৰ্শন কৰাব লাগে।

*বৰদান:- নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হৈ লৌকিকত অলৌকিক ভাৱনা ৰাখোঁতা ডবল সেৱাধাৰী ট্ৰাষ্টি (নিমিত্ত) হোৱা

কিছুমান সন্তানে সেৱা কৰি কৰি ভাগৰি পৰে, ভাবে এওঁতো কেতিয়াও সলনিয়াও সলনিয়াই নহয়। এনেদৰে হতাশ হৈ নপৰিবা। নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হৈ, "মোৰ ভাৱ"ৰ সম্বন্ধৰ পৰা উপৰাম হৈ আগবাঢ়ি যোৱা। কোনো কোনো আত্মাৰ ভক্তিৰ হিচাপ সমাপ্ত হওঁতে কিছু সময় লাগে সেইবাবে ধৈৰ্য ধৰি, সাক্ষীপনৰ স্থিতিত স্থিত হৈ, আত্মাসকলক শান্তি আৰু শক্তিৰ সহযোগ দি থাকা। লৌকিকত অলৌকিক ভাৱনা ৰাখা। ডবল সেৱাধাৰী, ট্ৰাষ্টি হোৱা।

*গ্লোগান:- নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ বৃত্তিৰ দ্বাৰা বায়ুমণ্ডলক শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলা – এয়াই প্ৰকৃত সেৱা।

মাতেশ্বৰীজীৰ মহাবাক্য:

১- "এই ঈশ্বৰীয় সংসঙ্গ কমন (গতানুগতিক) সংসঙ্গ নহয়"

আমাৰ এয়া যি ঈশ্বৰীয় সংসঙ্গ সেৱা কমন সংসঙ্গ নহয়। এয়া হৈছে ঈশ্বৰীয় স্কুল, কলেজ। যিখন কলেজত নিজে ৰেণ্ডলাৰ স্টাডি (নিয়মীয়া অধ্যয়ন) কৰিব লাগে, বাকীতো কেৱল সংসঙ্গ কৰা, অলপ সময় তাত গৈ শুনিলা আকৌ যেনেকুৱা আছিল তেনেকুৱাই হৈ থাকিলা কাৰণ তাত ৰেণ্ডলাৰ অধ্যয়ন নহয় য'ৰ পৰা কোনো প্ৰাণক লাভ হ'ব।

সেয়েহে আমাৰ সংসঙ্গ কোনো কমন সংসঙ্গ নহয়। আমাৰতো হৈছে ঈশ্বৰীয় কলেজ য'ত পৰমাত্মাই বহি আমাক পঢ়ুৱায় আৰু আমি সেই পঢ়া সম্পূৰ্ণ ৰূপে ধাৰণ কৰি উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰোঁ। যেনেদৰে নিতৌ স্কুলত মাষ্টৰে পঢ়ুৱাই ডিগ্ৰী দিয়ে তেনেদৰে ইয়াতো স্বয়ং পৰমাত্মা গুৰু, পিতা, টিচাৰৰ ৰূপত আমাক পঢ়ুৱাই সৰ্বোত্তম দেৱী-দেৱতা পদ প্ৰাপ্ত কৰোৱায়, সেয়েহে এই স্কুলত জইন্ট (অন্তৰ্ভুক্ত) হোৱাতো জৰুৰী। ইয়ালৈ অহাসকলে এই জ্ঞান নিশ্চয় বুজিব লাগিব, ইয়াত কি শিক্ষা পোৱা যায়? এই শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিলে আমাৰ কি প্ৰাপ্তি হ'ব! আমিতো গম পাইছো যে আমাক স্বয়ং পৰমাত্মা আহি ডিগ্ৰী প্ৰদান কৰে আকৌ এটা জন্মতে গোটেই ক'ৰ্চ পুৰা কৰিব লাগিব। গতিকে যিয়ে আৰম্ভণিৰে পৰা অন্তলৈ এই ক'ৰ্চ সম্পূৰ্ণ ৰীতিৰে গ্ৰহণ কৰে তেওঁলোক ফুল পাছ হ'ব, বাকী যি ক'ৰ্চৰ মাজত আহিব তেওঁলোকে ইমান নলেজ গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰিব, তেওঁলোকেনো কি জানিব আগৰ ক'ৰ্চত কি পঢ়ালে? সেইবাবে ইয়াত ৰেণ্ডলাৰ পঢ়িব লাগে, এই নলেজক জানিলেহে আগবাঢ়িব পাৰিবা, সেয়েহে ৰেণ্ডলাৰ স্টাডি কৰিব লাগে।

2- " পৰমাত্মাৰ সঁচা সন্তান হোৱাৰ পিছত কোনো সংশয়ত আহিব নালাগে"

যেতিয়া পৰমাত্মা স্বয়ং এই সৃষ্টিত অৱতৰিত হৈছে, গতিকে সেই পৰমাত্মাৰ প্ৰতি আমি দৃঢ়তাৰে হাত আগবঢ়াই (সহযোগ) দিব লাগে, কিন্তু দৃঢ় সঁচা সন্তানেহে বাবাৰ প্ৰতি হাত আগবঢ়াই দিব পাৰে। এই পিতাৰ হাত কেতিয়াও নেৰিবা, যদি এৰি দিয়া তেতিয়া গৰাকী বিহীন হৈ পৰিবা! যেতিয়া পৰমাত্মাৰ হাত ধৰি ল'লা, তেতিয়া সূক্ষ্ম ৰূপতো এইটো সংকল্প আহিব নালাগে যে মই এৰি দিওঁ বা সংশয় আহিব নালাগে। নাজানো মই পাৰ হ'ব পাৰিম নে নোৱাৰিম, কিছুমান এনেকুৱা সন্তানো আছে যিয়ে পিতাক চিনি নোপোৱা বাবে পিতাকো ওভোতাই ধৰে আৰু এনেকৈও কৈ দিয়ে মই কাকোৱে ক্ৰক্ষেপ নকৰোঁ। যদিহে এনে ভাৱ আহে তেন্তে এনেকুৱা অযোগ্য সন্তানক পিতাই কেনেদৰে চম্ভালিব, তেতিয়া জানিবা তেনে সন্তানৰ অধঃপতন হ'বই কৰণ মায়াই অধঃপতিত কৰিবলৈ বহুত চেষ্টা কৰে কাৰণ পৰীক্ষাতো নিশ্চয় ল'ব যে কিমানলৈ যোদ্ধা পাকৈত বলৱান হৈছে! এতিয়া, এয়াও জৰুৰী যিমনেই আমি প্ৰভুৰ সৈতে বলৱান হৈ গৈ থাকিম সিমনেই মায়াও বলৱান হৈ আমাক অধঃপতিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব। যোৰা পুৰা হ'ব যেতিয়া প্ৰভুৰ সমান বলৱান হ'ম, মায়াও সিমনেই বলৱান হৈ দেখুওৱাব, কিন্তু আমাৰো দৃঢ় নিশ্চয় আছে পৰমাত্মাতো হৈছে মহান বলৱান, অৱশেষত তেওঁৰেই বিজয় হ'ব। প্ৰতি শ্বাসতে এইটো বিশ্বাসত স্থিত হৈ থাকিব লাগে, মায়াই নিজৰ শক্তি দেখুৱাব লাগে, মায়াই প্ৰভুৰ আগত নিজৰ দুৰ্বলতা নেদেখুৱাব, মাথোন এবাৰ দুৰ্বলতা দেখুৱালেই সকলো শেষ, সেয়েহে লাগিলে মায়াই নিজৰ ফ'ৰ্চ (শক্তি) দেখুৱাওক, কিন্তু নিজে মায়াপতিৰ হাত এৰি দিব নালাগে, সেই হাত সুদৃঢ় ভাবে ধৰা মানেই তেওঁৰ বিজয়, যেতিয়া পৰমাত্মা আমাৰ মালিক হয়, গতিকে হাত এৰাৰ সংকল্প আহিব নালাগে। পৰমাত্মাই কয়, সন্তানসকল যেতিয়া মই নিজেই সমৰ্থ, গতিকে মোৰ সান্নিধ্যত তোমালোকো নিশ্চয় সমৰ্থ হৈ যাবা। সন্তানসকল, বুজিলা।

ওঁম্ শান্তি!!

***